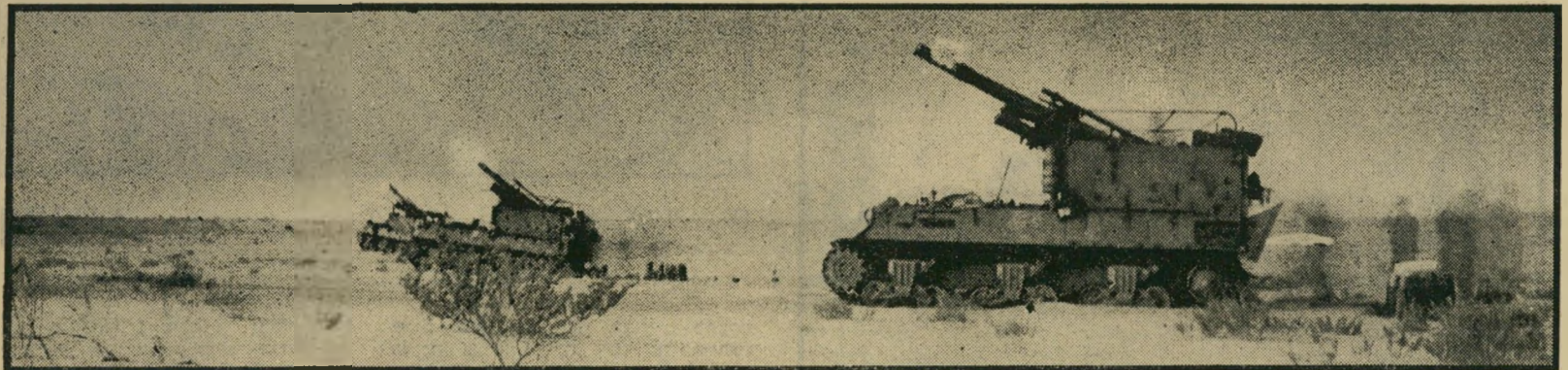

הם שעושים את העבודה השחורה
במלחמה בתעלה-סואץ - חיים כמו
בדואים ומסתכנים כמהמרים - התותחנים

פינג-פונג של פגזים

פגזים אל מעבר לתעלה, למרחק הנמצא מחוץ לסוחר הראייה והשמיעה של התותחנים. ניתן לראות בתמונה את רשפי האש היוצאים מקני התותחנים. הפגזים נופלים הרחק בלב השטח המצרי.

בשעת בין-ערביים, אי שם במידבר סיני, בלב החולות, פולסת סוללת תותחנים מתנייעים 155 מ"מ מסח של

ירי מעבר לתעלה

צוותים! מהר יותר! יותר מהר! זה לא קצב! מהר! קדימה! אני רוצה לשמוע פגזים באחורי!"

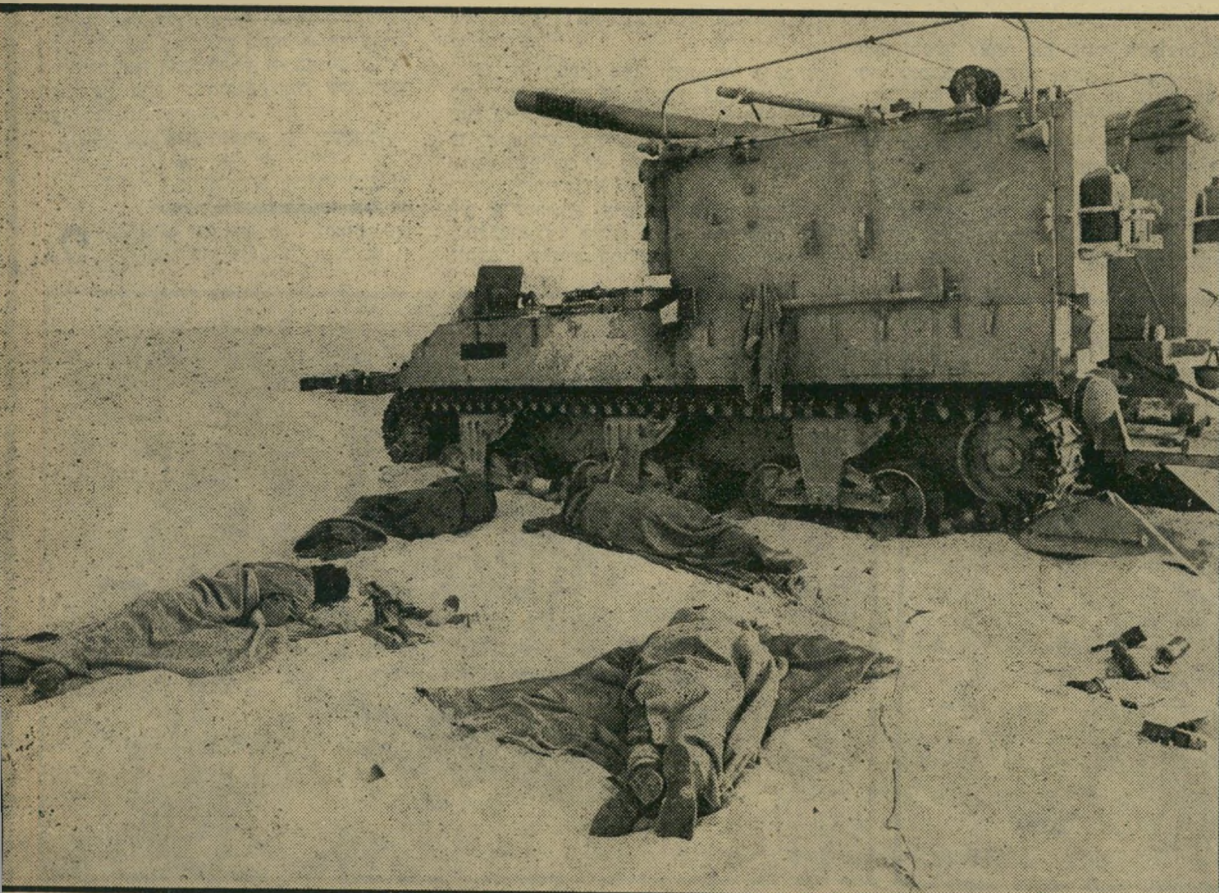
מחור עמדת הפיקוד שלו צעק סגן-מישנה יגאל בן ה-20, מתל-אביב, אל תוך הטלפון הפנימי, שחיבר אותו אל כלי הסוללה שלו. עיניו היו נעוצות בספי רות הזרחניות בשעון שעל ידו. קולו נבלע ברעמי התותחנים. צוותי התומ"תים — ה' תותחנים המתנייעים של 155 מ"מ — כמעט ולא שמעו אותו. אוזניהם היו אטומות ב' צמר-גפן והם רצו כאחוזי-אמוק לסעון פגזים של 43 ק"ג בתותחנים שלהם. אבל כל עת הירי לא פסק קולו של יגאל להדהד: "מהר יותר! למה אתם מחכים? צוות 1 יוצא מן הכלל. זה קצב. המשיכו ככה. יפה מאוד. ה' אתם — מה קרה לכם? נו? ? ? איפה אתם? קדימה! זהו. מהר! לסיים את המנה!"

כשניתנה פקודת-הירי הוקצבה כבר המנה, אותה עמדה הסוללה להנחית על המצרים ב' צידה השני של התעלה — עשרות פגזים שנועדו לרסס ככברה סוללת תותחי 120 מ"מ במרחק העולה על המרחק שבין תל-אביב לפתח-תקווה. הצוותים עבדו כמסור-פים. סענו את הפגז בבית-הבליעה. הכניסו אחריה את מיטען חומרי-הנפץ ההודף ואת התחמיש שהצתתו תעוף את הפגז, אטמו את אוזניהם בידיהם. רשפים של אש עלו מן הקנים המפוחמים של התותחנים. פגזי רדף פגזי. לרגע נדמה היה שהתותחנים רוצים ש' התומ"ת שלהם יהיה מכונת-ירייה.

אבל הקצב לא הספיק ליגאל. "יותר מהר, יותר מהר!" הוא האץ באנשיו בלי הרף.

לור שנקלע למקום קשה היה להבין מה בוער. מה המהירות הנוראית הזאת? באמצע המידבר, בים של חולות המשתרע מאופק עד אופק, ניצבה פזורה בשלוחה סוללת תותחנים. לא ירו עליהם. הם עצמם לא יכלו לשמוע את נפץ הפגזים בפגיעתם. כמה דקות קודם לכן רק סיימו בנחת את אכילת ארוח-חתי-הערב שלהם. זמן השניה עוד לא הגיע. או מה הם ממחרים כל-כך?

כשסיימו הצוותים במהירות את שיגור ה' מנה שלהם, ויגאל נתן את פקודת "הפסק האש", כבר רעמו מנועי התומ"תים. כשהם משאירים אחריהם תמרות עשן ואבק, זינקו

נראה צוות של תומ"ת בבוקר שאחרי לילה של חפזות. מכוסים בשמיכות ישנים אנשי הצוות ליד התותח שלהם, כשמדי פעם מתחלפים השומרים בתורנות — עד לפקודת האש הבאה בתור.

במשך שבועות וחודשים צמודים התותחנים לתותחנים שלהם, ישנים במידבר לידם ומנחלים את כל חייהם סביבם. בתמונה

הגיבורים עייפים

שלהם, ישנים במידבר לידם ומנחלים את כל חייהם סביבם. בתמונה